

“Να είμαστε αξιοσέβαστοι, να μας νοιώθουν έντιμους, ανώτερους”

/ [Αγιορείτικα](#)

Υπάρχει ένας κίνδυνος κρυμένος. Ποιος είναι αυτός; Το στόμα του άλλου ή ο τρόπος του σπέρνει μέσα μου τους λογισμούς. Οι λογισμοί στη συνέχεια γίνονται φαντασία, γίνονται μορφές, και η κάθε μορφή είναι μία διαρκής ανάμνηση, θronιάζεται δηλαδή μέσα μου. Και όπως η υγρασία, που μπαίνει σιγά σιγά, σαπίζει τα σωθικά μου, έτσι ακριβώς συμβαίνει και με αυτά τα πράγματα. Γι' αυτό χρειάζεται πνευματική σοφία, να ξέρουμε πώς μπορούμε να σωθούμε και να περάσουμε την ζωή μας “άβρόχοις ποσί”, χωρίς να πάθουμε κακό.

Ας είμαστε βέβαιοι πως όταν επιτρέπουμε στους αδελφούς μας να μας συμπεριφέρονται όπως θέλουν και να μας λένε ό,τι θέλουν, δεν αγαπούμε τον Θεό. Είναι αναγκαίο δηλαδή να είμαστε αξιοσέβαστοι, να μας νοιώθουν έντιμους, ανώτερους. Ακόμα και αμαρτωλός και κακός και πόρνος να είμαι, πρέπει για τον άλλον να είμαι τίμιος, να μην του δίνω το δικαίωμα να μου συμπεριφέρεται κατά υποτιμητικό τρόπο, που σκάβει τα θεμέλια της πνευματικής μου ζωής.